

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 4/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Gučmanova 19/670, Leopoldov, zastúpeného JUDr. Vladimírom Fraňom, LL.M., advokátom, Haškova 18, Nové Mesto nad Váhom, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 6Tk/3/2020 z 1. júna 2021, uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/40/2021 z 31. augusta 2021 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo/48/2022 z 24. januára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označenými rozhodnutiami všeobecných súdov. Napadnuté rozhodnutia navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a uplatňuje si náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a namietaných rozhodnutí vyplýva nasledovný stav veci:

3. Namietaným rozsudkom okresného súdu z 1. júna 2021 bol sťažovateľ uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu sexuálneho zneužívania, pokračovacieho prečinu ohrozenia mravnej výchovy mládeže, pokračovacieho zločinu výroby detskej pornografie, pokračovacieho prečinu sexuálneho zneužívania, zločinu rozširovania detskej pornografie, z pokračovacieho zločinu kupliarstva v štádiu prípravy, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov so zaradením na výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, bol mu uložený ochranný dohľad a sexuologické liečenie ústavnou formou. Okresný súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru o vine sťažovateľa a pri úvahe o druhu a výške trestu prihliadol na spôsob spáchania činu úmyselným konaním, jeho následok, jednak spôsobenie ťažkej

ujmy na zdraví mal. poškodenej [REDAKOVANÉ], jednak extrémne nebezpečný a sofistikovaný spôsob ohrozenia mravnosti najzraniteľnejších členov spoločnosti – detí a konanie vo forme priameho úmyslu. U osoby obžalovaného podľa súdu išlo o nebezpečného sexuálneho predátora, ktorý na uspokojenie svojich deviácií zneužíval nielen vlastnú dcéru ako osobu, ktorá je na neho hlavne citovo odkázaná, ale i ostatné deti, ktoré dokázal svojim vplyvom primäť k tomu, aby mu posielali fotografie s obnaženými časťami ich tiel. Vzhľadom na absolútne popieranie tejto deviácie zo strany sťažovateľa podľa názoru súdu predstavoval extrémne nebezpečného človeka, o čom svedčí i to, že bol v minulosti odsúdený pre zločin sexuálneho zneužívania.

4. Sťažovateľ podal proti rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd namietaným uznesením z 31. augusta 2021 tak, že odvolanie zamietol. Krajský súd preskúmal rozhodnutie o vine sťažovateľa v jednotlivých skutkoch, zaoberal sa hodnotením dôkazov, na ktorých bol postavený záver o vine sťažovateľa, a dospel k záveru, že správne postupoval súd prvého stupňa, keď obžalovaného sťažovateľa uznal za vinného, jeho obhajobné tvrdenia vyhodnotil ako nevierohodné a dodal, že z dokazovania vyplynulo, že žalované skutky sa stali tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa. Podľa záverov odvolacieho súdu prvostupňový súd nepochybil nielen pri právnej kvalifikácii, ale ani pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu.

5. Obom namietaným rozhodnutiam predchádzal rozsudok okresného súdu z 9. marca 2021 a uznesenie krajského súdu z 27. apríla 2021, ktorým krajský súd zrušil napadnutý rozsudok, konštatujúc nepreskúmateľnosť v úvahách, ktoré viedli okresný súd k výroku o vine, a vec vrátil na prejednanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa.

6. Proti namietanému uzneseniu krajského súdu z 31. augusta 2021 podal sťažovateľ dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku.

7. O podanom dovolaní rozhodol najvyšší súd namietaným uznesením z 24. januára 2024 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol, keď dospel k záveru, že nebol naplnený žiaden zo sťažovateľom uplatnených dovolacích dôvodov podľa § 371 Trestného poriadku. K sťažovateľovým námietkam porušenia práva na obhajobu zdôraznil, že sudy nižšieho stupňa náležite vysvetlili, prečo odmietli uvedené dôkazy vykonať, z postupu orgánov činných v trestnom konaní a tiež súdov nižších stupňov podľa najvyššieho súdu nevyplývalo, že by neprejavili rešpekt k právam obvineného, najmä k právu na spravodlivý proces, a konanie realizovali účelovo v jeho neprospech. Najvyšší súd sa vyjadril aj k právnej kvalifikácii stíhaných trestných činov, ktoré považoval v rozsudku prvostupňového súdu za správnu. K námietke nedostatočného a nepresvedčivého odôvodnenia rozhodnutia v písomnom vyhotovení rozsudku prvostupňového súdu najvyšší súd poukázal na to, že primerane kriticky a dôrazne sa s touto skutočnosťou vysporiadal už odvolací súd, ktorý zistené nedostatky aj sám odstránil a rozsiahlo vyhodnotil vykonané dôkazy.

8. Sťažovateľ uviedol, že uznesenie najvyššieho súdu bolo jeho obhajcovi doručené 14. júna 2024.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Podľa sťažovateľa v konaní došlo k porušeniu práva na obhajobu a porušeniu práva na spravodlivý proces, pretože nebolo vyhovené návrhu obhajoby na priame vypočutie mal. [REDAKOVANÉ] a mal. [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní. Konštatovanie súdu, že v tomto prípade je potrebné

uplatniť výnimku zo zásady bezprostrednosti a priamosti dôkazov vykonávaných na hlavnom pojednávaní a že súd musí rešpektovať i práva poškodeného, keď existuje dôvodná obava, že by oživenie spomienok v pamäti svedka mohlo nepriaznivo ovplyvňovať jej duševný a mravný vývoj alebo vystaviť riziku druhej viktimizácie, považuje sťažovateľ za nedôvodné. Zo svedeckej výpovede mal. [REDAKOVANÉ] jednoznačne vyplýva, že táto popiera všetky skutočnosti uvádzané v obžalobe. Z uvedeného vyplýva, že by nemohlo dôjsť k oživeniu nejakých spomienok v pamäti mal. [REDAKOVANÉ], ktoré by mohli nepriaznivo ovplyvňovať jej duševný a mravný vývoj. Výpoveď mal. [REDAKOVANÉ] z prípravného konania považuje sťažovateľ za zaujatú a tendenčnú. V priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní obhajoba spochybnila dôveryhodnosť tejto výpovede doloženou SMS komunikáciou medzi poškodenou mal. [REDAKOVANÉ] a mal. [REDAKOVANÉ]. Taktiež mal. [REDAKOVANÉ] pri svedeckej výpovedi v prípravnom konaní potvrdila informovanosť o celom prípade, čo nasvedčovalo aj ovplyvňovaniu zo strany jej matky.

10. Za porušenie práva na obhajobu považuje sťažovateľ taktiež odmietnutie návrhu obhajoby na vykonanie kontrolného znaleckého posudku k posudkom znalkyne PhDr. Eleny Fortis. Súd v tejto súvislosti ani nerešpektoval názor iného znalca, MUDr. Denisy Mészárosovej, o tom, že súvis posttraumatickej stresovej poruchy nie je možné určiť jednoznačne a klásť za vinu sťažovateľovi. Za smerodajný bral súd iba názor znalca, ktorý bol v neprospech sťažovateľa. Súd taktiež nezohľadnil záver znalca o tom, že výpoveď mal. [REDAKOVANÉ] je z hľadiska vierohodnosti nízka a že táto je pod tlakom zo strany matky, teda bývalej manželky sťažovateľa. Záver znalkyne PhDr. Eleny Fortis o traume mal. [REDAKOVANÉ] vychádza z toho, že konanie, ktoré uvádzala bývalá manželka sťažovateľa a dcéra [REDAKOVANÉ] sa reálne malo stať. Len z tohto dôvodu dala znalkyňa do súvislosti vznik posttraumatickej stresovej poruchy u mal. [REDAKOVANÉ] s osobou sťažovateľa. Konanie však nebolo preukázané a sama mal. [REDAKOVANÉ] to poprela, pričom jej výpoveď podporujú aj svedecké výpovede osôb, ktoré poznajú sťažovateľa a jeho dcéru, mal. [REDAKOVANÉ]. Samotná posttraumatická stresová porucha u mal. [REDAKOVANÉ] má podľa názoru sťažovateľa pôvod v tom, že od mala je vychovávaná ním a trpí stratou a nezáujmom matky.

11. Podľa názoru sťažovateľa uplatnením výnimky zo zásady bezprostrednosti a priamosti dôkazov vykonávaných na hlavnom pojednávaní bolo závažným spôsobom zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces a obhajobu.

12. Sťažovateľ poukázal na to, že pôvodný rozsudok okresného súdu z 9. marca 2021 bol zrušený uznesením krajského súdu z 27. apríla 2021. Odvolací súd uložil prvostupňovému súdu v zmysle § 168 Trestného poriadku podrobne vyložiť, ktoré skutočnosti považuje za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje skutkové tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Odvolací súd prezentoval názor, že z odôvodnenia rozsudku okresného súdu z 9. marca 2021 nebolo zrejmé ani to, ako sa súd vyrovnal s obhajobou. Prvostupňový súd však napadnutý rozsudok opäť vydal s tým istým odôvodnením a s tými istými nedostatkami, pričom žiadnu z vytýkaných skutočností neodstránil. Po vrátení veci na nové konanie a rozhodovanie okresný súd nevykonal žiadne dokazovanie, ktorým by sa pokúsil odstrániť odvolacím súdom vytýkané skutočnosti, nevyhodnotil ani nevysvetlil svoje pôvodné úvahy a na týchto iba zotrval.

13. Podľa názoru sťažovateľa bolo taktiež zasiahnuté do jeho práv vykonaním údajnej rekognície, ktorú mala absolvovať poškodená [REDAKOVANÉ], keď ako sama uviedla, počas výsluchu na polícii mala sťažovateľa spoznať podľa predložených fotografií. V súdnom spise sa však žiadna zápisnica

o rekognícii ani iná zmienka o jej vykonaní nenachádza. Súd sa taktiež nezaoberali zákonnosťou zistenia a stotožnenia páchatel'a skutkov vedených pod bodmi 2 až 9, zákonnosťou zabezpečenia rozhodujúcich podkladov pre formuláciu skutkov od prevádzkovateľov portálov, na ktorých komunikácia a výmena fotografií mala prebiehať. V tomto smere sťažovateľ počas celého konania vytýkal viaceré nedostatky.

14. Porušenie práva na spravodlivý proces a na obhajobu sa teda týkalo nielen porušenia rovnosti strán a kontradiktórnosti pri vykonávaní dôkazov, ale predovšetkým v neochote preukazovať rozhodujúce skutočnosti. Všetky tieto nedostatky a porušenia práva na obhajobu tak v konečnom dôsledku zásadným spôsobom ovplyvnili celé konanie, ako aj jeho výsledky a viedli k nesprávnym zisteniam a nesprávnym záverom súdu. Súd podľa jeho názoru sklzli do povrchného vykonania dokazovania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom okresného súdu:

15. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle Ústavy Slovenskej republiky primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

16. Sťažovateľ mal možnosť podať proti namietanému uzneseniu okresného súdu účinný prostriedok nápravy, odvolanie. Sťažovateľ odvolanie aj podal a bolo o ňom rozhodnuté uznesením krajského súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnu sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu:

17. Sťažovateľ mal možnosť podať proti namietanému uzneseniu krajského súdu účinný prostriedok nápravy, dovolanie. Sťažovateľ dovolanie aj podal a bolo o ňom rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnu sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.3. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu:

18. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou poznamenáva, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery

zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a jeho úlohou nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci.

19. Ústavný súd tiež akcentuje, že mu neprináleží vyjadrovať sa k právnej podstate skutočností, na podklade ktorých bola alebo nebola vyvozená trestnoprávna zodpovednosť určitej osobe, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť/dôvodnosť, resp. to, či sú/nie sú postačujúce na záver o jej danosti. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné markanty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch, a to z pohľadu, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami dotknutej veci. Ústavný súd teda (rovnako ako dovolací súd) nie je možné vnímať ako tzv. skutkový súd, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. V tomto smere preto nevykonáva procesné úkony trestného konania, nehodnotí relevanciu dôkaznej matérie a nemôže ani substituovať právne závery prijaté orgánmi činnými v trestnom konaní, pokiaľ nie sú v zjavnom rozpore so znením, zmyslom a účelom vo veci aplikovaných právnych noriem. To sa netýka zjavných skutkových omylov v rozhodnutiach všeobecných súdov, ktoré sú preskúmateľné ústavným súdom v konaní o ústavnej sťažnosti.

20. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší súd odchyľil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu s ústavou a dohovorom. Na účely posúdenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa sa ústavný súd podrobne oboznámil s obsahom odôvodnenia uznesenia krajského súdu a tiež s obsahom odôvodnenia rozsudku okresného súdu, a to v súlade so svojím ustáleným právnym názorom, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí súdov nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

21. Sťažovateľove podstatné námietky predložené v ústavnej sťažnosti sa týkajú vykonaného dokazovania (nevyhovenie návrhu obhajoby na priame vypočutie maloletých poškodených na hlavnom pojednávaní; odmietnutie návrhu obhajoby na vykonanie kontrolného znaleckého posudku a tvrdené nezohľadnenie záverov znalca v prospech sťažovateľa; pochybnosti týkajúce sa rekognície zo strany poškodenej [REDAKOVANÉ] a neodstránenia pochybení okresného súdu v predchádzajúcom rozsudku z 9. marca 2021, ktorý po jeho zrušení uznesením krajského súdu z 27. apríla 2021 neodstránil krajským súdom vytknuté pochybenia.

22. Okresný súd k návrhu obhajoby na vykonanie dôkazov priamym vypočutím maloletých na hlavnom pojednávaní uviedol, že tento návrh odmietol z dôvodu záujmu na ochrane poškodených. Poukázal na ustanovenie § 135 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré stanovuje výnimku zo zásady bezprostrednosti a priamosti dôkazov vykonávaných na hlavnom pojednávaní, ktorá sa uplatňuje práve v takýchto prípadoch, kedy súd musí rešpektovať nielen práva obvineného, ale i práva poškodeného, a vtedy, keď existuje dôvodná obava, že by oživenie spomienok v pamäti svedka mohlo nepriaznivo ovplyvňovať jeho duševný a mravný vývoj alebo ho vystaviť riziku druhotnej

viktimizácie. Okresný súd uviedol, že už zo samotného výsluchu mal. poškodenej ██████████ zaznamenaného na kamerovom zázname vyplynulo, že jej opakované vystavenie spomienkam z minulosti by jej mohli poškodiť zdravie.

23. Čo sa týka návrhu obhajcu na vykonanie kontrolného znaleckého posudku z dôvodu sťažovateľom tvrdenej zaujatosti znalkyne PhDr. Eleny Fortis k osobe sťažovateľa, okresný súd uviedol, že nevzhladol žiadny zákonný, objektívny a ani subjektívny dôvod na prijatie záveru o tom, že znalkyňa bola voči nemu zaujatá. V tomto konkrétnom prípade sa znalkyňa v rámci svojej profesie venovala posúdeniu osôb obžalovaného, ako i poškodených. Skutočnosť, že znalec vo svojom posudku odborne hodnotí osobu obžalovaného a poškodených tak, že jemu sa to nepáči, nie je dôvodom na vyslovenie zaujatosti znalca voči obžalovanému, pričom súd konštatoval, že vo veci boli vykonané aj posudky z príbuzných odborov ako psychiatria a celkovo dotvárajú charakter vyšetovaných osôb.

24. Krajský súd v namietanom uznesení okrem iného uviedol, že vec bola konajúcim senátom preskúmaná opakovane, pretože v danej veci ide už o v poradí druhý odsudzujúci rozsudok, keď rozsudok z 9. marca 2021 krajský súd zrušil, konštatujúc jeho nepreskúmateľnosť v úvahách, ktoré súd viedli k výroku o vine, a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Po vydaní nového rozsudku z 1. júna 2021 bola vec opätovne predložená na preskúmanie a odvolací súd bol nútený konštatovať, že z pohľadu podmienok § 168 ods. 1 Trestného poriadku a požiadavky, ktorú vo svojom zrušujúcom uznesení z 27. apríla 2021 nastolil, túto prvostupňový súd opäť nesplnil a v tomto smere súhlasil s názorom obhajcu, že došlo opäť k zlyhaniu pri odôvodnení rozsudku, ktoré v dostatočnej miere neposkytlo odpovede na všetky argumenty, ktoré boli obhajobou a obžalovaným predstreté. Prihliadajúc na skutočnosť, že vo veci sa voči sťažovateľovi viedlo v tom čase trestné stíhanie väzobne a tento sa nachádzal vo väzbe, ale aj na skutočnosť, že v dvojinštančnom konaní rozhodnutia prvostupňového a v spojení s týmto aj druhostupňového súdu tvoria jednotu, odvolací súd sám poskytol úvahy a argumenty, pričom vo svojej podstate považoval rozhodnutie okresného súdu o vine obžalovaného za správne. Krajský súd sa v odôvodnení uznesenia zaoberal hodnotením dôkazov, na ktorých je postavený záver o vine sťažovateľa v jednotlivých skutkoch, tieto dôkazy hodnotil jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, rozsiahlo sa zaoberal aj znaleckým posudkom znalkyne PhDr. Mgr. Eleny Fortis (odvetvie klinickej psychológie dospelých a psychológie sexuality), ako aj znalkyne MUDr. Denisy Mészárosovej (odbor psychiatrie) a v reakcii na vyjadrenia obhajoby súd uviedol, že pri posúdení týchto dôkazov rozhodne neuprednostnil jeden posudok pred druhým, ale prihliadal na ne v komplexe, a teda aj vo vzájomných súvislostiach, a k týmto pristúpilo ešte aj znalecké dokazovanie týkajúce sa osoby sťažovateľa znalcom MUDr. Ivanom André, PhD., MPH, MHA (odvetvie psychiatrie a sexuológie).

25. Najvyšší súd sa v uznesení o dovolaní vyjadril k sťažovateľovým námietkam porušenia práva na obhajobu, ktoré totožne prezentuje sťažovateľ a j v ústavnej sťažnosti. Najvyšší súd poznamenal, že sudy nižšieho stupňa náležite vysvetlili, prečo odmietli uvedené dôkazy vykonať. Poukázal na to, že súd nie je povinný vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, keďže v zmysle § 2 ods. 10 a 11 Trestného poriadku má v rámci rozsahu vlastnej úvahy možnosť zvoliť vhodné dôkazné prostriedky na spravodlivé rozhodnutie. Odmietnutie návrhov sťažovateľa na doplnenie dokazovania vypočutím maloletých na hlavnom pojednávaní a odmietnutie návrhu na vykonanie kontrolného znaleckého posudku, a tým nevyhovenie jeho požiadavke na ďalší postup súdu pri dokazovaní podľa jeho predstáv, podľa najvyššieho súdu nevyvolalo pre sťažovateľa negatívne

ovplyvnenie práva na spravodlivý proces a práva na obhajobu, ktorý by predstavoval naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. K rekognícii, ktorú mala absolvovať poškodená [REDAKOVANÉ] keď ako sama uviedla, počas výsluchu na polícii mala obvineného spoznať podľa predložených fotografií, najvyšší súd uviedol, že nešlo o vykonanie rekognície v zmysle § 126 Trestného poriadku, ale o vyjadrenie k dosiaľ zabezpečeným dôkazom. K odmietnutiu navrhnutých dôkazov najvyšší súd poukázal na odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu.

26. K námietke nedostatočného a nepresvedčivého odôvodnenia rozhodnutia v písomnom vyhotovení rozsudku prvostupňového súdu najvyšší súd poukázal na to, že primerane kriticky a dôrazne sa s touto skutočnosťou vysporiadal už odvolací súd, ktorý zistené nedostatky aj sám odstránil a rozsiahlo vyhodnotil vykonané dôkazy, na základe ktorých bol prvostupňovým súdom ustálený skutkový stav.

27. Ústavný súd po preskúmaní rozsudku prvostupňového súdu, uznesenia odvolacieho súdu a dovolacieho súdu konštatuje, že zistené pochybenia prvostupňového súdu boli v odvolacom konaní odstránené a všeobecné súdy dali sťažovateľovi odpoveď na všetky jeho podstatné námietky, ktoré predložil aj v ústavnej sťažnosti, vysvetlili dôvody, pre ktoré nepristúpili k vykonaniu ďalších dôkazov navrhnutých obhajobou, svoj postup opreli o relevantné procesné ustanovenia a toto odôvodnenie možno považovať z ústavného hľadiska za dostatočné.

28. Všeobecné súdy vysvetlili dôvody postupu podľa § 135 Trestného poriadku pri vypočutí maloletých svedkýň, rovnako sa vyjadrili aj k námietkam nevykonania kontrolného znaleckého posudku či tvrdeného uprednostnenia znaleckých posudkov v neprospech sťažovateľa a svoj postoj k týmto námietkam súdy dostatočne vysvetlili. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že súdy „*skĺzli do povrchného vykonania dokazovania*“, tento sťažovateľov názor je pomerne jednoznačne vyvrátený rekapituláciou rozsiahleho dokazovania v rozsudku okresného súdu, ako aj uznesení krajského súdu, ktoré bolo vykonané najmä výsluchom sťažovateľa, výsluchom svedkov na hlavnom pojednávaní, výpoveďou mal. poškodenej formou prehratia kamerového záznamu, prečítaním svedeckých výpovedí maloletých svedkýň a svedkov z prípravného konania, dokazovaním početnými znaleckými posudkami, vypočutím znalcov na hlavnom pojednávaní a listinnými dôkazmi zabezpečenými v prípravnom konaní (najmä internetová komunikácia, analýza volaných telefónnych čísiel, analýza odoslanej a prijatej pošty na sociálnej sieti, analýza komunikácie užívateľa účtov v programe Skype, zápisnica o vykonaní domovej prehliadky atď.). V konaní boli vyhotovené už uvedené znalecké posudky znalkyne PhDr. Mgr. Eleny Fortis, tri znalecké posudky znalkyne MUDr. Denisy Mészárosovej, znalecký posudok znalca MUDr. Ivana André, PhD., MPH, MHA, znalecký posudok znaleckej organizácie vo veci súdnolekárskej a antropologickej analýzy, znalecký posudok znalca z odvetvia počítačových programov a výpočtovej techniky, odborné vyjadrenie znalca týkajúce sa stanovenia veku osôb nachádzajúcich sa na fotografiách v počítači sťažovateľa, znalecký posudok pre účely antropologickej analýzy osoby na fotografiách zo sociálnej siete, znalecký posudok znalca z odvetvia kriminalistickej informatiky, znalecký posudok z odboru zdravotníctva, odvetvia gynekológie. Rozsiahle dokazovanie popísané v namietaných rozhodnutiach všeobecných súdov preto celkom jednoznačne nemožno hodnotiť ako „*povrchné*“.

29. Ústavný súd je toho názoru, že odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je zrozumiteľné, konzistentné, logické a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení Trestného poriadku. Argumentácia najvyššieho súdu v namietanom uznesení nie je ústavnou sťažnosťou relevantným spôsobom spochybnená, nie je formalistická, pričom dáva sťažovateľovi jednoznačné odpovede na nastolené námietky. Rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ ide o sťažnostné argumenty uvedené v ústavnej sťažnosti, možno posúdiť ako v súlade so zákonom a ústavne konformné, po preskúmaní ktorých ústavný súd nezistil potencionálny zásah do sťažovateľom uvedených základných práv, ktorých porušenie namieta.

30. Námietky sťažovateľa v ústavnej sťažnosti takto neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2025

Robert Šorl
predseda senátu